

Huzhou, Kina
den 1 augusti 2006

tomas.stenback@home.se
rachel.stenback@home.se

你们好!

(*Nimen hao!* = Hej på er!)

Vi kände att det var dags för en liten rapport från Kina. Vi har varit här i ganska precis en månad nu och börjar att bli vana med att alltid vara svettiga! Våra första fyra veckor spenderade vi i Zhuhai i Sydöstra Kina strax norr om Hong Kong. Det var en mysig liten stad på någonstans runt en miljon innevånare. När vi väl kom fram efter en lång resa från Minneapolis så kände vi oss väldigt långt borta från Sverige och Dala-Järna! I Hong Kong var det inte några problem, alla vi pratade med kunde lite engelska och vi tog oss dit vi ville. Men i Zhuhai så var det tvärstopp! Ingen, och då menar vi verkligen ingen, kunde tala engelska. Så det var lite problematiskt att hitta till vårt hotell eftersom vi i resestressen inte tänkt på att skriva ned hotellets namn på kinesiska. Taxichaufförerna skrattade och skrek men förstod ingenting! Till sist lyckades vi få dem att ringa till hotellet och allt löste sig. Att beställa mat var en annan sak som helt plötsligt inte var helt enkelt. Hur mycket man än förbereder sig på att det inte finns vanliga bokstäver så blir man ganska paff när man sitter där på en restaurang, hungrig förstås, med en meny med bara kinesiska tecken! Rachel fick dem att förstå att hon var vegetarian men sen var det bara att blunda och peka! Maten var riktigt god ända tills vi fick reda på att det var fiskinälvor i omeletten...

Under våra veckor i Zhuhai gick vi en kurs som ger oss ett certifikat som säger att vi kan lära ut engelska, vi får hoppas att det stämmer...! Det var en väldigt intressant kurs och ännu ett led i våra förberedelser. Just nu är vi i Huzhou utanför Shanghai för att gå en kurs till. Det känns som om vi har hållit på med att läsa olika kurser i en evighet (6 månader för att vara exakt) och vi längtar verkligen "hem" nu. Det "hem" vi längtar till nu ligger inte i Uppsala, Dala-Järna eller i Minnesota. Det ligger faktiskt i en liten håla som heter Cheng Xian i Gansuprovinsen i Kina. Det är kanske lite konstigt att kalla någonting vi aldrig har sett för "hem" men efter att ha bott på olika ställen under sex månader så längtar vi till att få känna oss hemma igen. Så vi längtar till Cheng Xian... En av lärarna här berättade för oss att vi kommer att vara de två lärarna som är längst ut i buschen av alla ca 50! Det låter spännande...

Tomas köpslår med en av de många gatuförsäljarna

Maten här är ett kapitel för sig! För det första är det, för det mesta, väldigt gott. För det andra är det otroligt billigt. En vanlig lunch brukar kosta mellan 6 och 15 kronor, medan en finare middag kan gå lös på hela 25 kronor! I början åt vi nog nudlar tre gånger om dagen, men man tröttnar även på det som är fantastiskt gott, så nu varvar vi med ris och dumplings. När man går ut och äter här beställer man in en massa rätter som står på en "snurrskiva" i mitten av bordet. Sen är det fritt fram att plocka det man vill smaka. Ett utmärkt sätt att få prova många olika rätter.

Rachel med en av alla fantastiska kulinariska upplevelser

Rörigt är ordet att beskiva ett besök ner till centrum...kul, spännande, också, men otroligt mycket folk, mopeder, taxi-bilar, gamla människor på cyklar, o.s.v....ta allt detta och släng ihop det i en enda röra, så vet ni hur det känns att gå runt nere på stan. Men det är otroligt kul, och vi har redan väckt mycket uppmärksamhet eftersom vi syns jämt. Folk blir otroligt glada när vi hälsar på dem på kinesiska, och barnen blir väldigt glada när de ibland ropar HELLO! åt oss, och vi svarar dem. Då blir de så generade att de springer och gömmer sig.

*En man som Tomas lyckades konversera med!
(I konversationen lyckades Tomas fråga mannen vad han jobbade med!
Tyvärr tog Tomas kinesiska kunskaper slut när svaret kom... så hans yrke föblir en gåta.)*

Att gå över gatan kan ta en hel kväll! Det gäller att inte vara rädd, bara bestämma sig att man ska över, och sen går man. Rött eller grönt ljus verkar inte spela någon som helst roll. Det är nog mer en rekommendation. Är det grönt, kan man åka, är det rött kan man förmodligen åka!

För det mesta är det ett underbart gatuliv här men tyvärr har vi sett en del av baksidan också med prostituerade, hemlösa och tiggare.

Kursen som vi går här i Huzhou är arrangerad av Amity-foundation. Amity är en kristen organisation som gör väldigt mycket bra saker för Kina. De sysslar med bland annat hälsohjälp, byutvecklingsprojekt, bibeltryckning, lärarutbildning, jordbruksutveckling mm. Man blir riktigt inspirerad till att göra en bra insats själv när man hör om så många människor som har behov, och så många människor som kämpar för att möta dessa behov.

Vi har flera gånger fått frågan ”varför vill Svenska Kyrkan och Amity skicka engelskalärare till Kina?” Kina genomgår just nu en enorm ekonomisk och social utveckling men tyvärr sker utvecklingen till största delen i de östra delarna av Kina. Det är där alla resurser finns och det är dit alla pengar kommer. I västra Kina lever stora delar av befolkningen i extrem fattigdom. Universiteten i östra Kina har inga problem att locka till sig utländska lärare medan däremot universiteten i de mindre städerna och framförallt i väst inte har de ekonomiska förutsättningarna för att vara med och konkurrera. Följden blir att barnen från väst inte har en chans att komma in på de ”fina” universiteten och därför kan de inte ta sig ur sin fattigdom och klyftan mellan de fattiga och de rika bara ökar. Amitys idé är att erbjuda utländska engelskalärare till fattigare universitet så att studenterna där får en rättvis chans att lära sig engelska. Det som känns extra bra är att Amity jobbar mot lärarhögskolor, vilket innebär att de studenter som vi utbildar kommer att bli högstadielärare och i sin tur lära ut en bättre engelska till sina elever. Det är ett stort jobb som har pågått sedan 1985 och som har gett stora resultat. Många universitet som fått hjälp av Amity har nu inga problem att själva locka till sig utländska lärare.

Ett buddisttempel i Macao

Amity är en kristen kinesisk organisation, startad av kineser. Detta är särskilt viktigt då kistendom länge haft ett dåligt rykte och setts som en utländsk organisation. Det är också ett bra sätt att visa kristen enhet och att visa på en kristen tro som fungerar genom att man hjälper sin nästa.

Det är otroligt roligt att få brev hemifrån så skriv hemskt gärna till oss. Inom en månad har vi kommit till vår stad. Vi återkommer när vi har kommit fram, och har en riktig adress. (Vi kommer att skicka ”adresslappar” som folk kan skriva ut på datorn och kopiera, för adressen måste stå både på kinesiska och på engelska).

Avslutningsvis vill vi bara tacka er för att ni kommer ihåg oss, och för att ni ber för oss. Det känns otroligt skönt att veta att även om vi ska till buschen i Gansu-provinsen, att vi har så mycket stöd!

PS Finns det någon som vill få liknande brev av oss via e-post, skicka bara ett mail och berätta så lägger vi till adressen i vår lista! Ds

Många varma Kina-hälsningar

再见!

(Zaijian! = Hejdå!)

Rachel och Tomas